

Arrest

nr. 171 936 van 14 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 20 juni 2016 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) van 16 juni 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. JADIN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 11 juni 2009 een visumaanvraag kort verblijf (familiebezoek) in bij de Belgische ambassade te Kinshasa, Congo met als garant mevr. M. N., van Belgische nationaliteit.

1.2. De afgifte van het visum werd op 8 juli 2007 geweigerd onder meer omdat de tenlasteneming geweigerd werd, er onvoldoende bewijs van bestaansmiddelen werden voorgelegd om haar verblijf te dekken en onvoldoende bewijs werd voorgelegd van de verwantschap.

1.3. Zij diende op 12 november 2009 een visumaanvraag in met dezelfde garant. Het visum werd vervolgens afgeleverd aan verzoekster, geldig van 28/12/2009 tot 26/02/2010.

1.4. Er werd op 6 januari 2010 een aankomstverklaring te Elsene opgesteld. Zij werd toegelaten tot een verblijf tot 6 april 2010.

1.5. Vijf jaar later diende zij, op 15 april 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ze verklaarde het land op 11 april 2015 te zijn binnen gekomen. Ze verklaarde dat ze al eens met een visum naar België op vakantie was geweest om haar zus te bezoeken. Ze verklaarde vrijgezel en zonder kinderen te zijn.

1.6. De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam op 29 juli 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 12 september 2015 werd verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.8. Zij diende op 10 oktober 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.9. Er werd een meldingsfiche van het voornemen van een vreemdeling in onwettig of precair verblijf om een huwelijk of een verklaring van wettelijke samenwoning af te sluiten opgesteld ten aanzien van verzoekster en de heer S. K. M. L., van Congolese nationaliteit, in het bezit van een B kaart, geldig tot 07/08/2018.

1.10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde op 30 november 2015, bij arrest nr. 157.368, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.11. Er werd d.d. 15 juni 2016 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. LE.55.LC.014654/2016). Zij verklaarde in België te willen blijven. Haar advocaat zou het nodige gedaan hebben zodat zij hier zou kunnen blijven.

1.12. Op 16 juni 2016 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing waarbij een inreisverbod werd opgelegd (bijlage 13sexies) genomen.

1.13. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE AVEC MAINTIEN EN VUE D'ELOIGNEMENT

Bevel om het grondgebied te verlaten

Ordre de quitter le territoire

Naam/nom: M. S.

Voornaam/prénom: S.

Geboortedatum/date de naissance: 01.12.1969

Geboorteplaats/lieu de naissance: Kinshasa

Nationaliteit/nationalité: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene is niet vrijwillig teruggekeerd naar het land van herkomst voor het vervallen van haar visum kort verblijf (visum C).

Op 12 september 2015 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13quinquies).

Op 30 november 2015 heeft ook de RvV internationale bescherming geweigerd.

Op 16 januari 2016 wordt een verlenging van de termijn van het bevel toegestaan tot 26 januari 2016.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verblijft dus op illegale wijze in België.

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

In het verleden is betrokkene niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar visum.

Op 16 januari 2016 wordt een verlenging van de termijn van het bevel toegestaan tot 26 januari 2016.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er bestaat dus een risico op onderduiken.

MOTIF DE LA DÉCISION

ET DE L'ABSENCE D'UN DÉLAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinea 1 :

□ 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

L'intéressée n'est pas volontairement retournée vers son pays d'origine avant l'expiration de son visa court séjour (visa C).

Le 12 septembre 2015 un ordre de quitter le territoire a été pris (annexe 13quinquies).

Le 30 novembre 2015 le CCE a aussi refusé la protection internationale.

Le 16 janvier 2016 une prolongation du délai de l'ordre a été accordé jusqu'à 26 janvier 2016.

L'intéressée refuse manifestement de mettre fin à son séjour illégal de sa propre initiative de telle sorte qu'un retour forcé s'impose.

L'intéressée n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire.

L'intéressée réside donc de façon illégale en Belgique.

Article 74/14 :

□ article 74/14 §3, 1°: il existe un risque de fuite

Dans le passé l'intéressée n'est pas volontairement retournée vers son pays d'origine avant l'expiration de son visa court séjour (visa C).

Le 16 janvier 2016 une prolongation du délai de l'ordre a été accordé jusqu'à 26 janvier 2016.

L'intéressée n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire.

Il existe donc un risque de fuite.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen

terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Op 8 juli 2009 werd een visum kort verblijf geweigerd.

Op 2 december 2009 werd een visum kort verblijf toegestaan.

Op 6 januari 2015 werd aan betrokkene een aankomstverklaring afgegeven (bijlage 3).

Betrokkene heeft de termijn van zijn visum niet gerespecteerd.

Op 15 april 2015 vraagt betrokkene internationale bescherming aan (bijlage 26).

Op 29 juli 2015 heeft de Commissaris-generaal betrokkene niet erkend als vluchteling en heeft hij de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend.

Op 12 september 2015 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13quinquies).
 Op 30 november 2015 heeft ook de RvV internationale bescherming geweigerd.
 Op 16 januari 2016 wordt een verlenging van de termijn van het bevel toegestaan tot 26 januari 2016.
 Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.
 Volgens het internationale recht komt het aan de staten toe om toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54).
 Betrokkene werd nooit toegelaten of gemachtigd tot verblijf van meer dan die maanden.
 Betrokkene heeft zich bewust de illegaliteit opgezocht en hij dient de gevolgen van zijn eigen keuze te aanvaarden.
 Betrokkene heeft nooit een aanvraag gezinshereniging ingediend.
 Artikel 8 EVRM verplicht de staat niet om de gemeenschappelijk verblijfplaats, die een koppel kiest, te respecteren (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39).
 De staat mag voorwaarden opleggen.
 Gelet op wat vooraf gaat, is de verwijdering van betrokkene niet onevenredig. De toepassing van de wet van 15/12/1980 primeert, gelet op voormelde internationale rechtspraak.
 Betrokkene is niet in bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.
 Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.
 Het is bijgevolg weinig waarschijnlijk dat hij nu vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé(e) à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2) pour le motif suivant :

Le 8 juin 2009 un visa court séjour a été refusé.
Le 2 décembre 2009 un visa court séjour a été accordé.
Le 6 janvier 2015 une déclaration d'arrivée a été donnée (annexe 3).
L'intéressée n' a pas respecté le délai de son visa.
Le 15 avril 2015 l'intéressée a demandé la protection internationale (annexe 26).
Le 29 juillet 2015 Commissaire-général n' a pas reconnu l'intéressée comme réfugiée et il n' a pas accordé le statut de protection subsidiaire.
Le 12 septembre 2015 un ordre de quitter le territoire a été pris (annexe 13quinquies).
Le 30 novembre 2015 le CCE a aussi refusé la protection internationale.
Le 16 janvier 2016 une prolongation du délai de l'ordre a été accordé jusqu'à 26 janvier 2016.
L'intéressée refuse manifestement de mettre fin à son séjour illégal de sa propre initiative de telle sorte qu'un retour forcé s'impose.
Selon le droit international, il appartient aux États de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des étrangers (cf. CEDH 6 Décembre 2012, D.N.W./Suède, § 34; CEDH 18 Octobre 2006, Uner/Pays Bas).
L'intéressée n'a jamais été autorisée ou admise au séjour de plus de trois mois.
L'article 8 CEDH n'oblige pas l'état de respecter le lieu d'habitation commun choisi par un couple (cf. CEDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas §39).
L'état peut imposer des conditions.
L'intéressée s'est consciemment mise dans l'illégalité et elle doit accepter les conséquences de son propre choix.
L'intéressée n' a jamais introduit une demande de regroupement familial.
Compte tenu de ce qui précède, l'éloignement de l'intéressée n'est pas disproportionné. L'application de la loi du 15/12/1980 prévaut.
L'intéressée n'est pas en possession d'un document de voyage valable au moment de son arrestation.
L'intéressée refuse manifestement de mettre fin à son séjour illégal de sa propre initiative de telle sorte qu'un retour forcé s'impose.
Il est donc peu probable qu'elle obtempère volontairement à cette nouvelle décision.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene werd nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingszaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van een eerste volgende vlucht met bestemming Congo, Democratische Republiek.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingszaken.

Maintien

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, l'intéressé(e) doit être détenu(e) sur base du fait que l'exécution de sa remise à la frontière ne peut être effectuée immédiatement et sur base des faits suivants :

L'intéressée refuse manifestement de mettre fin à son séjour illégal de sa propre initiative de telle sorte qu'un retour forcé s'impose.

L'intéressée a pourtant été informée sur la signification d'un ordre de quitter le territoire et sur les possibilités d'assistance pour un départ volontaire.

Il a lieu de maintenir l'intéressée à la disposition de l'Office des Etrangers dans le but de la faire embarquer à bord du prochain vol à destination du Congo, République Démocratique.

L'intéressée refuse manifestement de mettre fin à son séjour illégal de sa propre initiative de telle sorte qu'un retour forcé s'impose.

De ce fait le maintien à la disposition l'Office des Etrangers s'impose. »

"INREISVERBOD

INTERDICTION D'ENTREE

Naam/nom: M. S.

Voornaam/prénom: S.

Geboortedatum/date de naissance: 01.12.1969

Geboorteplaats/lieu de naissance: Kinshasa

Nationaliteit/nationalité: Congo (Dem. Rep.)

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

une interdiction d'entrée d'une durée de 2 ans est imposée,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van 16/6/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

La décision d'éloignement du 16/6/2016 est assortie de cette interdiction d'entrée.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Op 12 september 2015 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13quinquies).

Op 30 november 2015 heeft ook de RvV internationale bescherming geweigerd.

Op 16 januari 2016 wordt een verlenging van de termijn van het bevel toegestaan tot 26 januari 2016.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

In het verleden is betrokkene niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar visum.

MOTIF DE LA DECISION :

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée, parce que:

- ☐ 1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou;
- ☐ 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.

Le 12 septembre 2015 un ordre de quitter le territoire a été pris (annexe 13quinquies).

Le 30 novembre 2015 le CCE a aussi refusé la protection internationale.

Le 16 janvier 2016 une prolongation du délai de l'ordre a été accordé jusqu'à 26 janvier 2016.

L'intéressée refuse manifestement de mettre fin à son séjour illégal de sa propre initiative de telle sorte qu'un retour forcé s'impose.

Dans le passé l'intéressée n'est pas volontairement retournée vers son pays d'origine avant l'expiration de son visa court séjour (visa C). »

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake het bevel om het grondgebied te verlaten voert verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* aan. Zij benadrukt dat *in casu* de bestreden beslissing betekend werd op 16 juni 2016, terwijl de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid pas werd ingediend bij verzoekschrift van 13 juli 2016, hetzij bijna 1 maand later. Verwerende partij steunt zich hierbij op “art. 39/57, 1° lid van de vreemdelingenwet” voor wat betreft de beroepstermijnen.

2.2. Niettemin dat verzoekende partij een beroep indiende om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 16 juni 2016, had zij zodra de bijlage 13septies werd betekend dienen te handelen in overeenstemming met artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.3. De Raad merkt op dat aan verzoekende partij immers reeds op 16 juni 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd ter kennis gebracht en zij derhalve, nu verweerder haar administratief van haar vrijheid beroofde, vanaf die datum wist dat zij op korte termijn naar haar land van herkomst kon worden overgebracht. Verzoekende partij had, indien zij van oordeel was dat een onmiddellijke schorsing van deze maatregel zich opdrong, de mogelijkheid om te Raad te vatten middels een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zoals bepaald in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.5. Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

2.6. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoekende partij reeds op 12 september 2015 het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) werd betekend. Het bevel van 16

juni 2016 waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus een tweede verwijderingsmaatregel. Verzoekende partij beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

2.7. De Raad merkt niettemin op dat ook artikel 39/85, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) het volgende bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

2.8. Het staat *in casu* niet ter discussie dat verweerder een tweede verwijderingsmaatregel ten aanzien van verzoekende partij nam.

2.9. Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in artikel 39/85, § 1, eerste lid uitdrukkelijk wordt verwezen bepaalt dat *“vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel”* de termijn om een beroep in te dienen waarbij de hoogdringendheid wordt ingeroepen vijf dagen bedraagt.

2.10. Uit de stukken van het administratief dossier en de door verzoekende partij neergelegde stukken blijkt dat de bestreden bevelen aan verzoekende partij ter kennis werden gebracht op 16 juni 2016. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Het verzoekschrift tot het vorderen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 13 juli 2016 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgemaakt. De vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.11. Noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting werd de laattijdigheid van verzoeksters beroep toegelicht in die zin dat niet werd aangetoond dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Ter terechtzitting werd geen overmacht aangetoond.

2.12. De Raad merkt nog op dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Verzoekende partijen betogen niet dat de beroepstermijn zoals deze *in casu* geldt onredelijk of arbitrair zou zijn of een vorm van machtsafwending uitmaakt.

2.13. De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen is derhalve onontvankelijk *ratione temporis*.

De door verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) van 16 juni 2016 wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

K. DECLERCK